

Мръкнало се.

— Стойте! — спрѣлъ ги тихо Бѣлко. — Сладъкъ дѣхъ подушвамъ. На месце мирише!

— Право казва Бѣлко. Месо пекатъ нейде! — рекѣлъ Котаранчо.

— Азъ пѣкъ пѣсни чувамъ, — ревноалъ Дѣлгоушко. — На правъ пѣтъ сме, братя! Тукъ ще се прославимъ. Почвамъ. Ще запѣя...

— Ти не изпреваряй! Сдържай си гласеца! — обадилъ се Пѣтлю. — Кога стане време, заедно ще почнемъ... Чакайте да видя, отде гласътъ иде!

И Пѣтлю подхвъркналъ на дърво високо. Надалечъ въ гората свѣтлинка съгледалъ. Слѣзълъ и зашепналъ:

— Да вървимъ, другари! Цѣлъ дворецъ съгледахъ. Отдалече грѣе. Гощавка тамъ има. Тихичко да идемъ. И безъ да ни чакатъ, дружно да запѣемъ! За тазъ изненада, вървамъ ще получимъ голѣма награда.

Тръгнали. Вървѣли... Изведнажъ се спрѣли. Гледатъ предъ тяхъ кѣща. Прозорцитѣ свѣтятъ. Пѣтелътъ подхвъркналъ. Кацналъ на прозорца. Понадникналъ вжтре. Слѣзълъ и зашушналъ:

— Азъ нали ви казахъ! Дошли сме навреме. Гости вжтре има. Ядатъ, пиятъ, пѣятъ. Но отъ насъ ще видятъ що се вика пѣсень!

Дѣлгоушко стѣпилъ съ крака на прозорца. Бѣлко върху него. Котаранъ врѣзъ Бѣлка. Най-отгоре Пѣтлю. — Едно, две, три! Страшна пѣсень еква. Петлю кукурига, Котаранъ мяука, Бѣлко забавква, а пѣкъ Дѣлгоушко реве, та се кѣса!

Разбойници вжтре били се събрали. Ревътъ като чули, хукнали навѣнка. Скрили се въ гората.

Дѣлгоушко, Бѣлко, Котаранъ и Пѣтлю се вмѣкнали въ кѣщи. Заварили вжтре готова трапеза.

— Съдайте, другари, да ядемъ и приемъ! — ревноалъ Дѣлгоушко. — Туй се вика хора! Колко имъ попѣхме, а какъ ни гощаватъ! Вѣнъ сами излизатъ, да ни не смущаватъ!

— Да хапнемъ, да срѣбнемъ! — рекѣлъ Котаранчо.

— Тука ще останемъ! Нѣма да се върнемъ! — обадилъ се Пѣтлю.

— За пѣснитѣ тука богато заплащатъ! — избаукалъ Бѣлко.

Хапнали си сладко. Срѣбнали, попѣли. А презъ това време крадцитѣ отвѣнка слушали, следѣли.

Изведнажъ катъ хала вжтре врѣхлетѣли. Суровици дълги въ рѣще развѣртѣли. Кой кѣдето свари, налага и вика:

— За пѣснитѣ тука така се доплаща!

Пѣвцитѣ пребити едвамъ се